

Щоденник. Вступ

Марія Ромашка

Мені прийшла ідея не писати щоденник на папері, як до цього, а в телефоні і випускати його потроху. Ось так брати і записувати все. Без прикрас, як є. Отже, читайте!

Понеділок, 4 травня

Написала вірш про ромашку, давно вже слід було, я ж Ромашка. Там усе, як є : і моя простота, бо я не красуня, і моє місто, і як сіро навкруги. Я досі хворію, не виспалася, голова болить...

Я не вивчила текст на англійську, хотіла підглядати, а вона змусила закрити очі. Сором! Відмінниця не вивчила! Хоча, зрештою, мене заганяли на вихідних прибиранням і допомогою в саду. І я хворію! Взагалі, англійську вивчати мені не треба, якщо я буду писати. Вчителька дозволила вивчити на наступний урок.

Мій найкращий друг сьогодні мовчить. Він взагалі багато не пише, бо знає, що мені буде від батьків за переписку на уроці. Але сьогодні він особливо морозиться.

Увечері мама мене здивувала — косила траву газонокосаркою. До цього це робив виключно тато, проте він будував бесідку у цей час. А я сиділа з дітьми— не з моїми, а з сиблінгами : Максиком (рік), Сашиком(2 роки) і Улькою (4 роки). Коли мама звільнилася, вона запропонувала піти до сільмагу. Сьогодні вона мене дивує — ми туди майже не ходимо. По дорозі ми побачили мопед, тут майже всі хлопці на мопедах. Хлопець озирнувся на мене. Тут майже всі дівчата катаються з хлопцями. От би мене хтось покатав... Мені 14 років, а я досі з хлопцем навіть не прогулювалася. Навіть найкращий друг живе за сотні кілометрів. І якийсь він останніми днями дивний.

Я дала собі обітницю пам'ятати свою батьківщину. Проте я вже чотири роки в еміграції. Можливо, мене щось чекає не у Харкові, а тут, під Черніговом? Хто зна.

Вівторок, 5 травня

Зранку так горло дерло — не змогла навіть розмовляти. Мама сказала, що бабуся кличе мене на літо до себе для допомоги на городі. Що ж, я роботи не боюся, тим більше, бабуся не така сувора до мене. Тільки одне — як я писатиму? Звісно, можна на папері, але ж потім друкувати... Хоча, ще не факт що я поїду.

Середа, 6 травня

Мене розбудили спозаранку щоб я посиділа з Максом. Я заснула у дитячій кімнаті. Мене насварили, сказали, що я без відповідальна, і що могло статися щось жахливе. Це тупо, мама буває залишає його самого в дитячій, взагалі без нагляду... І ніби я не маю права не виспатися, тим більше, я хворію. Бо у інші випадки я з ним сиджу, і за ручку на вулиці тримаю, щоб він не впав, поки ходить, і спати двічі вкладаю— о десятій ранку і о другій дня, і книжки йому читаю. А тут раз заснула — все, без відповідальна!

Скоріше б поїхати до бабусі! Скоріше б літо! Хоча, якщо я не поїду , краще вже

смакувати школу. Дуже не хочеться наодинці бути з родиною — вона, звичайно, для мене най-най, але довго з нею будеш — битовуха буде роз'їдати. Ну хоч буду читати літературу. Бо до бібліотеки мені не можна ходити. Ну тобто можна, але коли я зроблю усі обов'язки. А це неможливо — їх купа, поки одне дороблю, інше поспіє.

Мені так самотньо без друзів і нових людей! Можливо, бабуся буде відпускати гуляти. Звичайно, коли пополю город.

Четвер, 7 травня

Моя мама досі не знає, що я пишу і що публікую свої твори. Вона навіть не цікавилась, хоча, звісно, їй сподобався сонет про маму. Так хочеться їй розповісти, щоб вона пораділа зі мною. Ніби і рідна для мене людина, проте ніби і чужа. Проте я їй не розповім, це я вже вирішила. Коли я розкриваю серце, люди думають, що можуть маніпулювати цим. Коли я закохалася, мама завжди казала : не зробиш те та те, не підеш до свого Ромео, таких як Ти, він не полюбить.. І мені так хотілося зникнути під землею від цих слів. І не тільки мама, і мої подружки до війни так робили. Тому вже краще зачинитися, збудувати фортецю. За мурами спокійніше. Боюся, що вона почне казати : видали , я тобі не дозволяла, ти будеш занадто зайнята і не зможеш допомагати. Тому краще промовчу.

Сьогодні вітчим сам не свій. Мабуть, зміна тиску. Всюди знаходить у мені недоліки. І ще питає лише ' чому?' 'навіщо?'. А я стою, і не знаю, що казати.

Наприклад:

Ти навіщо, питаю, так широко двері відчиняєш?

Не знаю — ніяковіло кажу я

Не знаєш? А хто знає?

Не знаю

А я знаю. Бо ти жирна і у двері не пролазиш. Або тура вкрай. Обирай.

Ні те, ні інше

Ні, має щось бути

Ну я не жирна, я важу лише 48 кг і прес качаю вже рік. Просто під кофтою не видно.

Тоді тупа

Не тупа, я вчуся краще, ніж ти колись.

Не переговорюйся. Дивись, як ти базариш. Це нормальний тон? І це повага до дорослих ?Плюс покарання на гречку.

І так весь день. Що я йому, хлопчик для побиття? Чи цап — відбувайло? Поганий настрій, от і все. Ще і мама:

Ну ти хоча би вибачилась.

За щооооо?! За те, що він сам чіпляється? Яка різниця, що я двері відчинила — він узагалі тут яким боком?

За що вибачатися?

От підеш на гречку і дізнаєшся.

Гречка. Знову гречка. Коліна болять навіть після неї. Ноги німіють, шкіра

вдавлюється до кісток, в біль така, що... Що я не хочу жити і не хочу відчувати нічого. Не чути цього вічного невдоволення мною, не робити цю безкінечну, нікому нафіг не потрібну допомогу, не відчувати себе тупою, слабкою, безпорадною, жирною, незграбною, немічною. Я маю бути сильною, вірити у себе, проте сильніше вітчим, він володарює наді мною, і я не можу йому протистояти.

П'ятниця, 8 травня

Горло боліло всю ніч. Снівся такий сон... Якийсь хлопець переслідував мене у лісі, і все щось казав на кшталт 'нагодувати можна бідного, в не голодного'. Може, усі голодні час від часу, проте не всі бідні?

Субота, 9 травня

Усю ніч кашляла, поскаржилась зранку мамі, а мама сказала — не кашляй! Геніально. Цікаво, а може вона колись скаже — не хворій? І ще розбудили мене о пів на шосту, "щоб нікого кашлем своїм не розбудила", і вигнали працювати у дворі. Ну я не те, щоб дуже не любити роботу, просто неприємніше, коли про тебе у родині не турбуються — чи ти виспалась, чи хочеш іти. А коли я про них не турбуюсь— тоді я "невдячна".

Неділя, 10 травня

День матері

У мене немає сил писати, бо я весь день працювала і мене залишили без вечері за погано виконану роботу.

Понеділок, 11 травня

Коли заходжу на УкрЛіб і дивлюсь, що сьогодні читають із сучасної літератури, неодмінно бачу пару своїх творів. Скриню, щоб потім згадувати. Хоч комусь я потрібна. Ну і другу своєму, звісно.

Вівторок, 12 травня

Мене насварили зранку, бо я егоїста. Ну а приводом стало те, що у мене на полицях прибрано, а в інших ні. Нібито я маю усім підтримувати чистоту. Я не хочу розказати про ті слова, якими мене звинувачує вітчим (мама мене потім захищала, і вони посварилися). Просто скажу: він це зробив, коли мама пішла сушити волосся. Тобто він криса. Я була тоді беззахисна. Ще мені часто кажуть, що я поганий приклад, але ті слова і мати він казав при усіх дітях. Капець. Я не хочу жити і вислуховувати це.

Середа, 13 травня

Мене рятують знаки зодіаку. Всю енергію тепер я витрачаю на школу і гороскоп. Я знаю, які у кого символи, характер, серйозність, талісмани. У мене з моїм другом сумісність.

Четвер, 14 травня

Батьки довідались про щоденник. Мені непереливки.

П'ятниця, 15 травня. Субота 16 травня

Мені наснівся дивний сон, ніби я виросла і стала письменницею, і тусила на вечірці у якійсь групі митців. Мені сподобався один художник. Він повів мене кудись, в потім прийшла поліція чи тцк, я не знаю, і я відкуплялась від них, бо прийшли по

Художника. А потім він відбирав у них гроші. Потім чомусь ми стрибали з п'ятого поверху, бо нас чекали під дверима квартири. Мені було страшно, він стрибнув першим, в потім спіймав мене. Ми тікали, потім їли морозиво і він валів бузок у моє волосся. Чому сні несправжні?????

Неділя, 17 травня

Зібрались дорослі пити пиво: друг вітчима, сусіди. Я сплела вінок з Вероніки, це така блакитна Квітка. Виглядала я кумедно і недоречно, це так дорослі сказали. Бо я була у шапці, мені не дозволяють її знімати, бо я хворію.

Вітчим на мене образився, він порився у моєму щоденнику і побачив дещо про себе. Ну і хай.